

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Po mnenju tožeče stranke Republika Poljska do zdaj ni sprejela nacionalnih predpisov za pravičen prenos Direktive 2003/98/ES v nacionalno pravo. Ustawa z 6. września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (zakon z dne 6. septembra 2001 o dostopu do informacij javnega značaja), o katerem je bila Komisija uradno obveščena, naj se ne bi nanašal na ponovno uporabo informacij javnega sektorja, ker ne vsebuje opredelitve pojma „ponovna uporaba“. Že iz tega razloga pravice in obveznosti iz tega zakona ne morejo pomeniti pravičnega prenosa Direktive 2003/98.

(¹) UL L 345, str. 90.

Tožba, vložena 8. julija 2010 – Republika Madžarska proti Slovaški republiki

(Zadeva C-364/10)

(2010/C 301/07)

Jezik postopka: slovaščina

Stranki

Tožeča stranka: Republika Madžarska (zastopnika: M. Fehér, E. Orgován, zastopnika)

Tožena stranka: Slovaška republika

Predlogi tožeče stranke

— Ugotovi naj se, da Slovaška republika ni izpolnila obveznosti, ki izhajajo iz Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES (¹) z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/E[EC] s tem, da predsedniku Republike Madžarske, Lászlu Sólyomu, dne 21. avgusta 2009, ni dovolila vstopa na ozemlje Republike Slovaške;

— ugotovi naj se, med drugim, da je stališče, ki ga je Republika Slovaška zastopala ob vložitvi tožbe, v nasprotju s pravom

Evropske unije, zlasti členom 3(2) EU, kolikor se v skladu z Direktivo 2004/38 šteje za pristojno, da voditelju države Republike Madžarske, to je njenemu predsedniku, zavrne vstop na ozemlje Slovaške republike, tako da se takšna kršitev lahko ponovi;

— ugotovi naj se, da je Slovaška republika napačno uporabila pravo Unije s tem, da državni organi predsedniku Lászlu Sólyomu niso dovolili vstopa na ozemlje Slovaške republike na podlagi Direktive 2004/38;

— v primeru, da bi Sodišče ugotovilo – v nasprotju s stališčem Madžarske, ki je temelj za zgoraj navedeno zahtevo – da konkretni pravni predpis mednarodnega prava lahko omeji področje uporabe Direktive 2004/38, ki je stališče, s katerim se Republika Madžarska ne strinja, naj se določi področje uporabe takšnih izjem;

— Slovaški republiki naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Minister za zunanje zadeve Slovaške republike je 21. avgusta 2009 ministra za zunanje zadeve Republike Madžarske ustno obvestil, da so se pristojni organi Slovaške republike v zvezi s sklepom, ki ga je na ta dan izvršil predsednik Republike Madžarske László Sólyom, odločili, da mu ne dovolijo vstopa na ozemlje Slovaške republike.

Madžarska vlada uveljavlja, da je Slovaška republika kršila člen 18 ES ter Direktivo 2004/38 s tem, da predsedniku Lászlu Sólyomu ni dovolila vstopa. Republika Madžarska meni, da zasebno ravnanje predsednika republike Lászla Sólyoma ni pomenilo dejanske, neposredne in dovolj resne nevarnosti, ki bi ogrozila družbeni interes niti na splošno niti v povezavi s konkretnim obiskom, kar bi bil razlog za sprejetje kakršnihkoli omejevalnih ukrepov. Madžarska vlada meni, tudi če bi obstajal tak razlog, ki bi upravičeval omejevalni ukrep, kar pa ne verjame, ukrep, s katerim je bil v konkretnem primeru predsedniku republike zavrjen vstop, ne ustreza zahtevam sorazmernosti in presega zasledovane cilje, ki bi jih Slovaška republika lahko zagotovila tudi z drugimi, manj omejevalnimi ukrepi.

Slovaška republika prav tako ni upoštevala postopkovnih predpisov Direktive 2004/38, ker prepoved vstopa predsedniku Lászlu Sólyomu ni bila sprejeta in vročena na podlagi odločbe, v skladu z Direktivo. Odločitev o prepovedi vstopa je bila podana v ustni obliki, ni vsebovala zadostne utemeljitve niti navedbe pri katerem upravnem ali sodnem organu in v kakšnem roku bi bilo mogoče vložiti pritožbo.

Po mnenju madžarske vlade obstaja nevarnost, da bi Slovaška republika kršitev ponovila, ker slednja nadalje trdi, da je bila prepoved vstopa predsedniku Lászlu Sólyomu na njeno ozemlje upravičena.

Madžarska vlada trdi, da uporaba prava s strani slovaških organov ne pomeni le kršitve Direktive 2004/38 kot takšne, temveč da tudi sklicevanje na Direktivo ni upravičeno, ker slovaški organi niso sledili ciljem Direktive, temveč so ob sklicevanju na Direktivo uveljavljali zgolj politični cilj. Iz pojasnil Slovaške republike je mogoče razbrati, da namen prepovedi vstopa predsedniku Lászlu Sólyomu na ozemlje Slovaške republike niso bili razlogi javnega reda ali varnosti v smislu prava Unije, kot je Direktiva 2004/38, temveč čisto politični razlogi, v prvi vrsti zunanje-politični razlogi.

Po mnenju madžarske vlade je Evropska komisija napačno trdila, da se pri uradnih obiskih voditeljev držav članic uporabi predpise notranjega prava in ne prava Unije. Madžarska vlada meni, da se Direktiva 2004/38 neomejeno uporabi za vse skupine oseb in za vse oblike obiskov, bodisi uradne ali zasebne. Ta direktiva prizna na splošno in za vse državljane Unije temeljno pravico do vstopa na ozemlje vsake države članice, kakor za državljane Unije izhaja iz primarnega prava. V Direktivi 2004/38 so na splošno in posamezno naštet primeri, v katerih je mogoče omejiti prosto gibanje državljanov Unije. Ne vsebuje nobenega odstopanja od splošnega načela, v skladu s katerim bi bilo mogoče voditelje držav ali drugo skupino oseb iz držav članic izključiti iz njenega področja uporabe. Če bi Svet in Evropski parlament želela omejiti izvrševanje prostega gibanja s predpisom mednarodnega prava, vključno z običajnim mednarodnim pravom, bi to zagotovo storila že ob sprejetju te direktive.

Madžarska vlada trdi, da niti v kodificiranem mednarodnem pravu niti v običajnem mednarodnem pravu ni najti veljavne pravne norme, ki bi jo bilo v tem primeru mogoče uporabiti. Tudi če bi takšna norma obstajala, so države članice s pristopom k Uniji slednji priznale pristojnost urejanja prostega gibanja oseb in se strinjale s tem, da bodo izvajale prenesene pristojnosti v skladu z akti in pravom Unije. Če bi lahko določba mednarodnega prava v primeru vstopa državljanov ene države članice v drugo državo članico omejila osebno področje uporabe Direktive 2004/38, je nujno, da Sodišče nedvoumno opredeli obseg te omejitve, ker Direktiva 2004/38 takšne izjeme ali odstopanja ne vsebuje.

Tožba, vložena 29. julija 2010 – Evropska komisija proti Italijanski republiki

(Zadeva C-379/10)

(2010/C 301/08)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: L. Pignataro in M. Nolin, zastopnika)

Tožena stranka: Italijanska republika

Predloga tožeče stranke

— Ugotovi naj se da Italijanska republika, s tem da je nacionalno sodišče na zadnji stopnji izključilo vsako odgovornost italijanske države za škodo, povzročeno posameznikom s kršitvijo prava Unije s strani nacionalnega sodišča, ki odloča na zadnji stopnji, ker je ta kršitev posledica razlage pravnih pravil ali presoje dejstev in dokazov, ki ju je opravilo to nacionalno sodišče, in s tem da je to odgovornost omejilo zgolj na primere prevare ali hude kršitve, v skladu s členom 2(1) in (2), italijanskega zakona št. 117 z dne 13. aprila 1988, ni izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi splošnega načela odgovornosti držav članic za kršitev prava Unije, ki jo stori eno od njenih sodišč, ki odloča na zadnji stopnji, kot je navedlo Sodišče Evropske unije.

— Toženi stranki naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Zakon št. 117 z dne 13. aprila 1988 o povračilu škode, povzročene pri izvajanju sodnih funkcij ter civilna odgovornost sodnih uslužbencev [legge n 117 (sul) risarcimento dei danni cagionati nell' esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati], izključuje vsako odgovornost italijanske države za škodo, povzročeno posameznikom, s kršitvijo prava Unije, ki jo je mogoče pripisati sodišču, ki odloča na zadnji stopnji, če je ta kršitev posledica razlage pravnih pravil ali presoje dejstev in dokazov, ki ju je opravilo to sodišče. To odgovornost poleg tega omeji zgolj na primere naklepa in hude malomarnosti.

(¹) UL L 158, str. 77.